

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dn. Conradi Clingii Theologi Et Ecclesiastae Celeberrimi
(dum vixit) apud Erphordiam Turingiæ, Catechismus
Catholicus, summam Christianæ institutionis III. libris
succinctim complectens**

Klinge, Konrad

Coloniae, 1570

VD16 K 1309

2. Quidnam homini peccata sua remittat, an nostra contritio, confessio,
satisfactio, vel fides.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29452

in Dauide 2. Reg. 12. & 24 & Mat. 18. Si peccauerit in te frater tuus, &c. Et tamen quia peccatū in natura hæret, Psalm. 50. Ecce in iniquitatibus conceptus sum, Eph. 2. Eramus natura filij irę: ideò errant Cathari, qui somniant se absq; peccato esse, & propria iustitia iustos. 1. Ioan. 1. Si dixerimus quia peccatum non habemus &c.

2.
 Secundò, veteres tres partes pœnitentię fecerunt, contritionē, confessionem & satisfactionē: & illas rectè oportet intelligi. Nam contritionem appellarunt verum dolorem ac terrorem conscientię, quo homo sentit Deum irasci peccato suo, & dolet se peccasse. Vndè Psal. 50. Cor contritum & humiliatum Deus non despiciet: Confessionē dixerunt enumerationē peccatorū, quę quis cognoscebat, & quę enormia erant Omnia autē & occulta recensere impossibile est, iuxta Psal. 18. Delicta quis intelligit? ab occultis meis munda me Deus, & illa confessio fuit retenta in Ecclesia, licet non fuerit sic expressa à Christo: primò, propter absolutionem & consolationē turbatę conscientię: deindè, propter disciplinam & timorem: postremò, quòd inconueniens erat prorsus, inexploratos accedere ad communionē: huiusmodi verò confessio fit hodie occultè in aurem presbyteri: olim re criminum, publicè excommunicabantur, nec recipiebantur nisi primùm confessi, hoc est, nisi priùs testaretur apud confessionariū, se emendaturos peruersos mores, & peterent absolutionem: addebatur satisfactio, id est, publica quædam solutio seu castigatio, vel eapropter, vt alij admoniti cauerent, ne simili modo laberentur, vel vt exploraretur eorum animus qui redibant per pœnitentiam, an seriò resipuisent. Satisfactionem dixerunt veteres, exteriorem vel corporalem quandam operationem vel afflictionem voluntariè assumptam, ad puniendū etiam peccatum à se commissum, & hæc potissimum consistebat

bat in ieiunio, oratione, eleemosyna &c. Quòd autem veteres dixerunt illa esse satisfactiua apud Deum non de culpa peccatorum intellexerunt, pro qua solus Christus satisfecit, sed de pœna peccatorum, quam Deus pro peccatis post baptismum admissis à nobis exigit, vt alibi dictum est. Ceterum prædictæ partes non sic capiendæ sunt, tanquam per opus contritionis, confessionis vel satisfactionis simpliciter quæmereatur remissionem peccatorum: illa licet salutaria sint, tamē remissio transfertur in Christum, in cuius nomine prædicatur pœnitentia, Luc. vii. hoc est Christi virtute & merito gratis nobis remittuntur peccata, non tantum opera nostra satisfaciunt pro peccatis. Vna est enim satisfactio generalis pro peccatis totius mundi: opera quoq; nostra in alium finem seruiunt ad castigandum & purgandū corpus: & illa Deus promisit ingentia præmia: sed satisfactio plenaria qua Deus reconciliatur, tribuitur soli Christo &c. ius morti: attamen illa satisfactio erga proximum necessaria est, vt scilicet restituā res ablatas, & reconcilietur proximo &c. Præcipuè autē partes pœnitentiæ videntur esse, contritio & fides, contritio quæ concipitur & augetur ex verbo legis diuinæ, quæ exigit obedientiam præceptorum Dei, immo exempla horrida proponuntur tam in lege quàm Euangelio, Omnis arbor quæ non fert fructus, excinetur & in ignem proijcietur &c. Deindè fides in Dei misericordiam, qua homo se erigit & credit sibi remitti peccata propter Christum gratis, non propter opera quæ fecerunt nos, sed propter Christum, particula, gratis, nõ excidit opera nostra bona, sed causam remissionis transfert in Christum, vt promissio sit certa, Rō. 4. Hęc fides discrimen fecit inter contritionē Petri & Iudæ, Davidis & Saulis: quia Sauli & Iudæ contritio sua non profuit, quia non addiderunt hanc fidem, sicut Petrus & David fecerunt, & apprehenderunt pmissam De

Dei misericordiam propter Christum, qua se conso-
labantur: hæc fides facit discrimen inter timorem ser-
uilem & filialem, eò quòd timor seruilis est metus
sine fide, timor autem filialis erigit & consolatur a-
nimus: quilibet ergo peccator debet sibi in specie, &
non solum in genere statuere, quòd sibi remittantur
peccata sua propter Christum: scit enim diabolus in
Ecclesia esse remissionem peccatorum non autem
credit sibi ignosci: igitur specialis fides habenda est,
qua sibi quisq; applicet beneficium Christi. Postre-
mò in reconciliatis, confessis, & contritis sequi de-
bet iustitia bonæ conscientia, id est, bona opera & di-
gni fructus pœnitentiæ, non quòd satisfaciant & re-
concilient, quia iam propter Christum fide reconci-
liati sumus, sed in alium finem ad laudem Dei, Phil.
1. ad gratias agendas pro accepto Christi beneficio,
quia propter illius mortem nobis peccata sunt remis-
sa, & quòd Deus promisit ingentia præmia 1. Cor. 3.
Sic Matthei 4. Facite fructus dignos pœnitentiæ, &
Rom. 6. Sicut exhibuistis membra vestra seruire im-
munditiæ &c. & iterum, Si secundum carnem vixe-
ritis, moriemini &c. hæc nisi sequantur reconcilia-
tionem & pœnitentiam, tunc pœnitentia vana est.
Et quanuis non satisfaciamus legi, nec sedulo faci-
mus bona opera vt deberemus, & si quid boni faci-
mus, hoc fit in carne maculata, tamen conscientia
non desperet, sed teneat semper hoc beneficium Chri-
sti, quòd homo sit iustus, id est, acceptus fide propter
Christum, & quòd sequentia bona opera Deo pla-
ceant, & sint iustitia, & habeant præmia, quia perso-
na est reconciliata &c.

CAPVT XV.

ARGVMENTA.

1. Unde fiat, quòd homines infirmi vnguntur.
D. D. 4. 2. Qui